

Arrest

nr. 198 870 van 29 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde afkomstig te zijn uit Addis Abeba, tot de Amhaarse etnie te behoren en de Ethiopische nationaliteit te hebben.

U was sedert eind 2014 werkzaam als Chief Financial Officer bij de NGO Pastoralist Forum of Ethiopia (PFE). Er was bij deze NGO veel corruptie. De werknemers maakten gebruik van donaties en fondsen van de PFE om persoonlijke aankopen te doen, en dienden daarvoor vervalste rekeningen in bij u. Verslagen van de verwezenlijkingen van de PFE werden eveneens vervalst.

U weigerde echter te tekenen voor de valse rekeningen en valse verslagen, omdat u tegen de corruptie was. U was tevens bang omdat u door de overheid verantwoordelijk zou kunnen worden gehouden als de onregelmatigheden werden vastgesteld bij een audit. U schreef alle pogingen tot corruptie die u zag op in een dagboek.

Uw echtgenoot, T.T., was een geheim agent voor de Ethiopische autoriteiten. Hij werkte undercover in het bedrijf 'Telecommunication'. Om bij te verdienen stal hij regelmatig materiaal van het telecombedrijf om op de zwarte markt te verkopen. T.T. mishandelde u regelmatig, wanneer hij dronken thuiskwam. Ook de corruptie van uw echtgenoot hield u bij in uw dagboek.

U contacteerde een journalist die u kende, genaamd Y., sprak met hem af, en overhandigde hem vijf pagina's documentatie over de corruptie bij de NGO en over de zwendel van uw man bij het telecombedrijf. Y. weigerde deze zaken echter te publiceren omdat hij het te gevaarlijk vond. U zei tegen hem dat u de informatie dan wel aan VOA (Voice of Africa) of ESAT (Ethiopian Satellite Television and Radio) zou doorgeven. Een dag na uw afspraak met Y., op 1 Sene 2007 Ethiopische kalender (EK) (8 juni 2015), werd u op straat opgepakt door drie veiligheidsagenten en door hen meegenomen naar een huis. Daar werd u een maand en twee dagen vastgehouden. U werd ondervraagd, omdat men vermoedde dat u kennissen had bij ESAT en VOA. Tijdens de ondervragingen werd u mishandeld, zo werden er sigaretten uitgeduwd op uw vel. U werd vier à vijf keer door twee mannen verkracht. Op 2 Hamle 2007 (9 juli 2015) werd u vrijgelaten, waarna u enkele dagen bij uw zussen Yerusalem en B. verbleef. Daarna keerde u terug naar huis.

Uw echtgenoot zei u bij terugkeer dat u maar beter met de corruptie meewerkte in het vervolg. In Nehase 2007 (augustus 2015) ging u terug aan het werk bij PFE. Daar werd u verteld dat u, als u vanaf dat moment zonder morren meewerkte, u meer kansen geboden zouden worden en u eventueel voor het werk naar het buitenland zou kunnen gaan. U mocht voor een conferentie naar Nederland gaan.

U nam op 23 november 2015 het vliegtuig van Addis Abeba naar Brussel via Frankfurt. Bij het klaarleggen van uw bagage vergat u echter het dagboek waarin u de corruptie opschreef, en dat u normaal verborgen hield, mee te nemen. U liet het openlijk thuis liggen. Op 24 november 2015 kwam u aan in België. U belde naar uw echtgenoot, maar die nam niet op. U belde vervolgens naar uw werk. De medewerkster die opnam vertelde u dat uw echtgenoot in dronken toestand was langsgesproken, meedeelde dat hij het dagboek had gevonden en dat hij u zou vinden, waar u ook was, om u te doden. U belde uw zus en vroeg haar bij u thuis langs te gaan. Uw zus trof er iemand aan die uw spullen doorzocht. Na drie dagen kreeg u melding van uw familie dat u was opgeroepen om voor de rechtbank te verschijnen. Uw zus deelde u mee dat de huishoudhulp haar had verteld dat uw echtgenoot het huis had verlaten met de boodschap dat hij u zou komen doden. U vreesde dat hij zich in België bevond. U contacteerde vrienden die u doorverwezen naar kennissen in België. U verbleef een maand en een week bij deze mensen, van Somalische origine. Op aanraden van deze mensen vertrok u naar Zwitserland, en liet u uw paspoort bij hen achter. U vroeg asiel aan onder een valse naam in Zwitserland op 4 januari 2016. In Zwitserland werd u conform de Dublinprocedure teruggestuurd naar België, waar u op 8 maart 2016 aankwam en op 9 maart 2016 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart voor, uw werkbadge van PFE, een uitnodiging voor een werkactiviteit, een document van naamsverandering, uw school- en universiteitsdiploma's en rapporten, attesten van uw verschillende werkgevers, een medisch verslag van lymfeklierproblemen en een kopie van uw huwelijksakte.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat uw gedrag na het verlaten van uw land niet strookt met dat van een vluchteling die vreest voor haar leven.

Van een asielzoeker wordt verwacht om op het vroegst mogelijke moment internationale bescherming aan te vragen, tenzij de asielzoeker een goede reden kan aantonen om dat niet te doen. Het Commissariaat-generaal stelt vast dat uw gedrag na het verlaten van uw land, Ethiopië, niet in overeenstemming is met dat van een asielzoeker die vreest voor zijn leven. Na aankomst in België hebt u immers geen asiel aangevraagd. Daarenboven merkt het Commissariaat-generaal op dat u, op het moment dat u hebt besloten asiel aan te vragen, u dat niet onmiddellijk in België hebt gedaan, maar dat u eerst naar Zwitserland bent gereisd om daar internationale bescherming aan te vragen.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat uw asielaanvraag bij de Zwitserse autoriteiten compleet frauduleus is. U verklaart hierover zelf dat u er asiel aanvraagde onder een valse naam, A.Y.T., en een valse, jongere leeftijd. U laat echter na om te melden dat u er asiel aanvraagde onder de Eritrese nationaliteit (zie aanvraag Dublin door Zwitserland in dossier DVZ).

Er wordt u tijdens het gehoor op het CGVS nochtans expliciet gevraagd om aan te geven of u tegen de Zwitserse asieldiensten hetzelfde heeft verteld als tegen de Belgische (CGVS, 2 maart 2017, p.16). Het is duidelijk dat op een asielzoeker de verplichting rust om zo snel mogelijk alle elementen in te dienen om haar vraag om internationale bescherming te onderbouwen. Het feit dat uw asielaanvraag bij de Zwitserse autoriteiten volledig op een valse identiteit is gebouwd en u zich daar bovenop ook nog eens een valse nationaliteit aanmeet, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van de Ethiopische autoriteiten compleet. Identiteit en nationaliteit maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. De werkelijke nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is ten opzichte van het land van herkomst dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade moet onderzocht worden. Door een valse identiteit aan te nemen en te beweren dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt, hebt u uw werkelijke leefsituatie voor de Zwitserse asieldiensten verborgen gehouden. Dit gedrag strookt absoluut niet met wat verwacht mag worden van een asielzoeker die vreest voor haar leven en die, zoals u beweert, in Ethiopië ernstige vervolging heeft geleden. Het Commissariaat-generaal stelt vast dat de informatie in verband met uw asielaanvraag in Zwitserland uw algemene geloofwaardigheid totaal ondermijnt.

Uw verklaringen voor deze frauduleuze asielaanvraag in Zwitserland kunnen absoluut niet overtuigen. U legt uiteenlopende redenen voor waarom u naar Zwitserland bent gegaan om asiel aan te vragen. U stelt dat u op aanraden van Somalische mensen, die u via vrienden in België leerde kennen, naar Zwitserland ging (CGVS, 9 februari 2017, p.15). Deze personen zouden tegen u gezegd hebben dat 'dit land goed is voor vrouwen', maar dat u 'rekening houdend met uw situatie en uw stress' toch beter naar Zwitserland zou gaan (CGVS, 9 februari 2017, p.15). U hebt bij deze mensen, waarover u verklaart helemaal niks te weten, heel uw hebben en houden, paspoort, telefoon en kleren, achtergelaten (CGVS, 2 maart 2017, p.15-16). Het is tevens op hun aanraden dat u een valse identiteit hebt aangenomen bij uw asielaanvraag te Zwitserland, 'omdat uw echtgenoot weet waar u naartoe bent gereisd en u zal kunnen terugvinden' (CGVS, 2 maart 2017, p.16). U verklaart dan wel dat u vreesde dat uw echtgenoot in België was, maar u kan die vrees absoluut niet hard maken, want die is totaal gebaseerd op ongefundeerde vermoedens en veronderstellingen. Het enige wat u weet is immers dat uw echtgenoot tegen de huishoudhulp in uw woning te Addis Abeba heeft gezegd dat hij 'zou gaan naar waar u bent, en u zal doden' (zie gehoorverslag CGVS, 2 maart 2017, p.16). U had voor de rest geen enkele andere aanwijzing om te veronderstellen dat uw echtgenoot in België verbleef. Bovendien kan deze vergoelijking helemaal niet verklaren waarom u bij uw asielaanvraag in Zwitserland hebt beweerd de nationaliteit van Eritrea te bezitten. Het Commissariaat-generaal hecht daarenboven weinig geloof aan uw beweerde huwelijk met T.T., een vaststelling die uw excuses hierover nog verder ondermijnt (cfr. infra). Het is evenmin geloofwaardig dat u niets kan vertellen over deze Somalische mensen, waarbij u liefst meer dan een maand in huis verbleef (CGVS, 2 maart 2017, p.15-16). Het Commissariaat-generaal acht het allerminst waarschijnlijk dat u uw hele lotsbestemming, alsook uw volledige hebben en houden (paspoort, telefoon,...) in handen legt van mensen die u compleet onbekend zijn en waarvan u niet eens de naam kent. Te meer gezien deze acties en uw beweerde hulpeloosheid en onwetendheid helemaal niet stroken met uw profiel als hoogopgeleide en ondernemende vrouw. Al deze vaststellingen zorgen ervoor dat het Commissariaat-generaal uw uitleg met betrekking tot uw frauduleuze asielaanvraag in Zwitserland niet kan aanvaarden.

Het Commissariaat-generaal besluit hieruit dat u uw verplichtingen als asielzoeker in het geheel niet bent nagekomen. Het feit dat u niet onmiddellijk in België asiel hebt aangevraagd, maar eerst naar een ander Europees land bent gereisd en onder een volledig andere identiteit en nationaliteit om asiel hebt gevraagd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees in sterke mate. Hieruit moet het Commissariaat-generaal ook besluiten dat uw algemene geloofwaardigheid absoluut niet vastgesteld kan worden.

Het Commissariaat-generaal hecht weinig geloof aan uw beweerde huwelijk met T.T. en bijgevolg diens ontdekking van uw dagboek, welke de directe aanleiding vormt voor uw asielaanvraag.

Uw echtgenoot, T.T. vormt de absolute sleutelfiguur van uw relaas. Het is zijn ontdekking van uw dagboek die u heeft doen besluiten niet naar Ethiopië terug te keren en asiel aan te vragen. Het is tevens uw vermoeden dat hij in België aanwezig zou zijn die u heeft doen besluiten naar Zwitserland te gaan om daar onder een valse naam asiel aan te vragen. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde huwelijk met T.T., omdat uw verklaringen hierover tegenstrijdig zijn en worden tegengesproken door elementen in het administratieve dossier en documenten die u zelf aflevert. U kan geen aanvaardbaar begin van bewijs leveren dat uw huwelijk en relatie met T.T. daadwerkelijk heeft plaatsgevonden.

Het Commissariaat-generaal merkt op dat u in het formulier voor uw visumaanvraag in de Belgische ambassade te Addis Abeba bij uw huwelijkse staat hebt aangegeven dat u 'single' bent (zie 'Application for Schengen Visa', p.1).

Wanneer u daarmee wordt geconfronteerd, verklaart u dat u 'single' hebt aangevinkt omdat 'het niets betekent als er geen liefde is', en dat 'het huwelijk is als je een blij getrouwd leven hebt' (CGVS, 2 maart 2017, p.6). Het Commissariaat-generaal kan echter niet inzien waarom u bij uw visumaanvraag aangeeft single te zijn terwijl u in feite gehuwd bent. Het aanvragen van een visum is immers een administratieve procedure, waar niet veel emotie mee gepaard gaat en die voornamelijk zo correct mogelijk moet verlopen, omdat uw mogelijkheid om het buitenland te mogen bezoeken er volledig van afhangt. Het Commissariaat-generaal beschouwt deze tegenstrijdigheid met uw visumaanvraag dan ook als een ernstige indicatie om uw beweerde huwelijk in vraag te stellen.

Het Commissariaat-generaal stelt eveneens vast dat op uw documenten een adres staat dat niet overeenkomt met uw beweerde adres dat u met uw echtgenoot deelde in de wijk 'Tele Garage' (CGVS, 9 februari 2017, p.13). Deze tegenstrijdigheid werd reeds vastgesteld tijdens uw gehoor ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Verklaring DVZ, 14 maart 2016, p.6). U verklaart dat u uw identiteitskaart verkreeg op het adres van uw tante omdat u daar geregistreerd was als familie, en zij als dusdanig 'verantwoordelijk' was voor u (CGVS, 9 februari 2017, p.13). Identiteitskaarten in Ethiopië worden echter om de twee jaar vernieuwd en aangezien u reeds sedert 1 Tahsas 2003 EK (10 december 2010) getrouwd beweert te zijn met T.T., is het toch zeer frappant dat u nooit op uw correcte adres bent geregistreerd. U verklaart hierover dat het huren van een woning niet telt als domicilie, en dat slechts eigendommen tellen (CGVS, 9 februari 2017, p.13). Hierover is in de Ethiopische wetgeving met betrekking tot domicilie hoegenaamd niets terug te vinden. Bovendien stelt de Ethiopische burgerwetgeving uitdrukkelijk dat wanneer mensen elkaar huwen, zij automatisch dezelfde domicilie delen (Burgerlijk wetboek van Ethiopië, art. 189, zie administratieve dossier). Volgens uw verklaringen vond uw huwelijk plaats in 2010. In dat geval zou op uw identiteitskaart, uitgereikt op 19 Hadar 2007 EK (28 november 2014), een domicilie moeten geregistreerd zijn die gedeeld is met uw echtgenoot. Bovendien kan het Commissariaat-generaal niet inzien waarom op uw werkbadge, een document zonder officiële waarde, niet uw effectieve adres zou staan.

Met betrekking tot uw woonadres legt u ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af. Ten overstaan van DVZ verklaart u eerst dat u de laatste tien jaar voor uw vertrek woonde op het adres van uw tante (DVZ, p.4). Pas nadat u wordt gevraagd naar uw echtgenoot, verklaart u dat u het laatste jaar en drie maanden met hem hebt samengewoond in Tele Garage (DVZ, p.6). Ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer dat u 'de laatste vier à vijf jaar' in Tele Garage woonde (CGVS, 9 februari 2017, p.5). Dit is een grote tegenstrijdigheid over een heel elementaire zaak. U verklaart dat uw echtgenoot en u daar een woonplaats huurden in een huis van andere mensen, maar u kent niet eens het adres van dit huis (CGVS, 9 februari 2017, p.6). Het is bijzonder onaannemelijk dat u het adres niet kent van het huis waar u jarenlang hebt gewoond. Het is duidelijk dat uw verklaringen met betrekking tot uw gedeelde woonplaats in 'Tele Garage' dermate incoherent zijn, en bovendien strijdig met de praktijk die blijkt uit de Ethiopische burgerwetgeving, dat ze uw beweerde huwelijk met T.T. nog verder ondermijnen.

Tussen de twee gehoren op het Commissariaat-generaal is u via uw advocaat gevraagd om elk mogelijk bewijs van uw huwelijk met T.T. voor te leggen aan het Commissariaat-generaal, waaronder bijvoorbeeld foto's (zie administratieve dossier). Als antwoord daarop stuurt u aan het Commissariaat-generaal een kopie van uw huwelijksakte. Tijdens het tweede gehoor wordt u gevraagd of u alsnog foto's kan voorleggen van bijvoorbeeld uw huwelijksdag. U verklaart dat u dat niet kan, omdat u uw gsm achterliet bij de Somalische mensen in België en alle andere foto's zich in uw huis in Ethiopië bevinden (CGVS, 2 maart 2017, p.3). Er wordt u vervolgens gevraagd om, als u nog foto's zou bezitten, u die zo snel mogelijk na het gehoor moet doorsturen. Daarop antwoordt u dat u geen enkele foto zal terugvinden waarop u met uw echtgenoot staat (CGVS, 2 maart 2017, p.4). Het is frappant dat u geen enkele foto hebt van de man met wie u vijf jaar getrouwd zou zijn geweest, noch van uw trouwdag. Het is eveneens opvallend dat u stellig beweert dat u via uw familie ook geen foto's meer kan bekomen, zonder zelfs de moeite te doen dit bij hen na te vragen. Nochtans blijkt uit het dossier duidelijk dat u nog in contact staat met uw familie in Ethiopië. Uw zus B. heeft bijvoorbeeld uw documenten opgestuurd. Het is zeer onwaarschijnlijk dat, als u gehuwd bent, er binnen uw familie nergens meer foto's of ander bewijsmateriaal te vinden zijn.

In het licht van al deze harde elementen die uw verhaal tegenspreken, kan het Commissariaat-generaal de door u voorgelegde huwelijksakte niet als afdoende bewijs aanvaarden. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover zij gepaard gaan met coherente verklaringen, waar in uw geval geen sprake van is. Bovendien gaat het om een kopie. Kopieën hebben, omwille van de manipuleerbaarheid door middel van allerhande knip- en plakwerk, slechts weinig bewijswaarde.

Het feit dat u uw beweerde huwelijk niet met verdere foto's of documenten kan onderbouwen, uw identiteitsdocumenten uw plaats van residentie tegenspreken en uw verklaringen over uw gedeelde plaats van residentie met uw echtgenoot volstrekt incoherent zijn, zorgt ervoor dat het louter voorleggen van dit ene document niet kan gelden als enig begin van bewijs.

De vaststelling dat uw beweerde huwelijk met T.T. niet geloofwaardig is, heeft ernstige negatieve gevolgen voor uw asielaanvraag. Ten eerste ondermijnt deze conclusie totaal de oorzaak die er volgens uw verklaringen voor heeft gezorgd dat u asiel hebt aangevraagd in Europa. U stelt immers expliciet dat het de ontdekking van uw dagboek door uw echtgenoot de rechtstreekse aanleiding gaf voor uw besluit om niet terug te keren naar Ethiopië en in Europa bescherming te vragen (CGVS, 9 februari 2017, p.15; CGVS, 2 maart 2017, p.15). Door het feit dat uw huwelijk met T.T. niet door het Commissariaat-generaal wordt aangenomen, worden ook meteen alle problemen die u naar aanleiding van uw relatie met hem, zoals zijn ontdekking van uw dagboek, totaal onderuitgehaald. Ten tweede zet deze conclusie de bevinding kracht bij dat uw vergoelijken waarom u niet in België, maar in Zwitserland asiel hebt aangevraagd, totaal ongeloofwaardig zijn (cfr. infra).

Het Commissariaat-generaal kan de beweerde vervolging door de geheime diensten niet aannemen.

Om te beginnen is uw uitleg over de aanleiding van de vervolging die u hebt geleden niet coherent. U beweert eerst dat de concrete aanleiding van uw kidnapping door veiligheidsagenten bestaat uit een gesprek dat u had met een journalist, aan wie u informatie bezorgde om de corruptie binnen de organisatie waarvoor u werkte, en die van uw echtgenoot, aan te klagen (CGVS, 9 februari 2017, p.15-16; vragenlijst CGVS, vraag 1). U veronderstelt dat deze journalist geklikt heeft bij de autoriteiten, waardoor u bent meegenomen. U verklaart dat u tijdens uw gevangenschap bent ondervraagd over contacten bij VOA en ESAT, omdat men dacht dat u daar mensen kende (CGVS, 9 februari 2017, p.16). Tijdens het tweede gehoor verklaart dat u 'honderd procent zeker bent' dat de NGO waarvoor u werkte, PFE, verantwoordelijk was voor uw kidnapping (CGVS, 2 maart 2017, p.10). Dit omdat de veiligheidsagenten u op de dag dat u ontvoerd werd zeiden dat het kwam doordat u de orders van de organisatie niet vervulde. De NGO zou u op die manier angst willen aanjagen en dwingen 'te tekenen wat ze vroegen' en verhinderen hun geheimen openbaar te maken. Dit is een duidelijke tegenstrijdigheid. Het Commissariaat-generaal kan niet begrijpen dat, als u er honderd procent zeker van bent dat de PFE achter uw ontvoering zit, u eerst tot tweemaal zou verklaren dat de oorzaak ligt bij een journalist. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, valt u helemaal terug op de verklaring dat het de journalist was die u verklikt heeft (CGVS, 2 maart 2017, p.10).

Er vallen bij beide verklaringen bovendien ernstige vragen te stellen. Zo weet u van de journalist enkel dat hij Y. heet en dat hij voor 'Reporter Magazine' werkt (CGVS, 2 maart 2017, p.12). Bovendien verklaart u dat u hem 'twee of drie keer gesproken hebt' (CGVS, 2 maart 2017, p.12). Het Commissariaat-generaal acht het niet aannemelijk dat u niet eens de volledige naam kent van de journalist aan wie u besluit uw hele corruptiedossier toe te vertrouwen. Het is bovendien niet geloofwaardig dat u zich niet herinnert of u hem 'twee of drie keer' hebt gesproken. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, verklaart u dat 'hij geen vriend is van u' en dat u 'hem ontmoette omwille van uw problemen, om die dingen te geven' (CGVS, 2 maart 2017, p.12). Dit kan hoegenaamd deze onwetendheid niet vergoelijken. Net omdat u hem in het kader van uw beweerde problemen ontmoette, en daar zo'n cruciale rol binnen speelde, mag het Commissariaat-generaal toch wel verwachten dat u zich kan herinneren hoe vaak u de journalist ontmoet hebt. Met betrekking tot de theorie dat uw werkgever achter de ontvoering zou zitten, kan het Commissariaat-generaal de logica erachter absoluut niet begrijpen. U geeft immers zelf aan dat de overheid NGO's opdoekte omwille van misbruik en corruptie (CGVS, 2 maart 2017, p.12). Het Commissariaat-generaal kan binnen die context dan ook de beweegredenen niet inzien die ervoor zorgen dat een NGO naar veiligheidsdiensten van de overheid zou stappen om u te ontvoeren, teneinde u te mishandelen zodat u gedwee zou meewerken met hun corruptie. Dit is nog meer ongerijmd door het feit dat u gewoonweg ontslagen had kunnen worden. Wanneer u gevraagd wordt wat de reden is dat u niet ontslagen werd, stelt u dat u 'de vrouw bent van een official' (CGVS, 2 maart 2017, p.9). Hierboven is echter reeds vastgesteld dat het Commissariaat-generaal aan deze verklaring geen geloof kan hechten.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal vast dat dat er op uw Facebookpagina, waarvan u bevestigt dat het daadwerkelijk de uwe is (CGVS, 2 maart 2017, p.4), tijdens de hele periode van uw beweerde vasthouding berichten zijn gepost. U beweert te zijn vastgehouden in totale isolatie van 1 Sene 2007 (8 juni 2015) tot 2 Hamle 2007 (9 juli 2015). Op uw Facebookpagina zijn binnen deze periode elf berichten gepost, wat uw relaas natuurlijk radicaal tegensprekt (zie administratieve dossier). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u dat u deze account deelde met uw zus M., omdat zij 'niet goed wist hoe ze Facebook moest gebruiken' en ze zo kon oefenen (CGVS, 2 maart 2017, p.14).

U hebt echter niet eerder verklaard dat dit een gedeelde account was met uw zus, hoewel tijdens het gehoor al eerder over deze pagina gepraat was (CGVS, 2 maart 2017, p.4). Het Commissariaat-generaal constateert dat u hier boudweg uw verklaringen bijstelt naargelang u geconfronteerd wordt met deze informatie. Bovendien kan uw uitleg absoluut niet overtuigen. Uw familie had uw verdwijning immers aangegeven bij de politie (CGVS, 2 maart 2017, p.13). Het is in het geheel niet aannemelijk dat M. berichten zou blijven posten op het Facebookaccount van haar zuster die onrustwekkend verdwenen en vermist is.

Door uw incoherente verklaringen betreffende de aanleiding van uw ontvoering, het totale gebrek aan logica in de door u geboden verklaringen en de tegenstrijdigheden met uw Facebookaccount, kan het Commissariaat-generaal deze vervolging door de Ethiopische veiligheidsdiensten niet aannemen.

De door u neergelegde documenten kunnen de beslissing niet in uw voordeel keren.

Het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u voorgelegde kopie van uw huwelijksakte is hierboven reeds besproken. Met betrekking tot de door u voorgelegde identiteitsdocumenten, schoolrapporten, medische verslagen en attesten van werkgevers benadrukt het Commissariaat-generaal dat geen van deze zaken betwist wordt.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen kan ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 oktober 2017 een schending aan "van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoekster legt uit dat zij "initieel in België aankwam om door te reizen naar een conferentie in Nederland waardoor ze niet op dat moment niet de intentie had om asiel aan te vragen in België", dat zij dan van haar familie hoorde "dat haar echtgenoot haar zocht en wilde vermoorden vanwege de geschriften in haar dagboek", dat ze "hierdoor ernstige angstgevoelens kreeg" en dat zij de raad volgde van Somalische vrienden "om in Zwitserland asiel aan te vragen en haar paspoort bij hen te laten zodat ze geen sporen zou nalaten die naar haar zouden kunnen leiden", waarna zij in Zwitserland asiel aanvraagde onder een valse identiteit.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster, behalve de mondelinge bedreiging die haar echtgenoot uitlette tegen de huishoudster, geen aanwijzing had om te veronderstellen dat haar echtgenoot in België verbleef, benadrukt verzoekster dat zij "talloze keren mishandeld is geweest door haar gewelddadige echtgenoot en weet tot wat hij in staat is". Volgens haar "is het geen vaststaand feit dat hoogopgeleide en ondernemende vrouwen zich niet hulpeloos en onwetend kunnen voelen in situaties waarin ze verlamd zijn door angst en zich tegelijkertijd in een vreemd land bevinden!".

Zij geeft aan dat zij bij haar visumaanvraag het vakje 'single' aanvinkte omdat "voor haar een huwelijk niet bestaan wanneer er geen liefde is", omdat "zij een afkeer heeft van haar echtgenoot en vanaf haar verblijf in België zich van hem wil losmaken en een eigen leven wil starten" en omdat "de administratieve procedure tot aanvraag van de visum voor verzoekster het begin van een nieuw leven zonder angst en onmacht [was]".

Wat haar woonplaats betreft, meent zij dat zij in haar eerste verklaring bedoelde "dat ze de laatste tien jaar gedomicilieerd stond bij haar tante" en dat ze er heeft gewoond "tot zij ging samenwonen met haar echtgenoot".

Zij is van oordeel dat de voorgelegde kopie van haar huwelijksakte *“bewijst dat er weldegelijk huwelijk is tussen verzoekster en haar echtgenoot”*.

Volgens verzoekster is *“de journalist die haar verklikt heeft bij de FPE”* en heeft *“de FPE hierop actie ondernomen en verzoekster gekidnapt en onder druk gezet zodat ze zou zwijgen over de corruptie die zich afspeelde binnen de NGO”*.

Zij wijst erop dat het niet aannemelijk is *“dat de familie van verzoekster zomaar een verdwijning zouden aangeven bij de politiediensten wanneer verzoekster gewoon thuis zat”*.

Dat de Facebookpagina van verzoekster gebruikt werd, wijt zij *“aan het gedeelde gebruik met haarzuster M., metwie verzoekster gemeenschappelijke vrienden had”* en die berichten postte *“ten tijde van de ontvoering van verzoekster om haar vrienden op de hoogte te houden van de situatie”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor problemen met haar echtgenoot en met de geheime diensten.

2.3.2. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster, gezien (i) zij haar huwelijk met T.T. niet aannemelijk kan maken, daar zij bij haar visumaanvraag aangaf vrijgezel te zijn, zij tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar woonplaatsen en zij geen bewijskrachtige stukken kan voorleggen van haar huwelijk; (ii) zij wisselende en onaannemelijke verklaringen aflegde over de beweemde vervolging door de geheime diensten; (iii) er nog activiteit was

op haar eigen Facebookpagina toen zij beweerdelijk door de geheime diensten werd vastgehouden in isolatie.

2.3.3. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster bij haar visumaanvraag het vakje 'single' aanvinkte omdat *“voor haar een huwelijk niet bestaan wanneer er geen liefde is”, omdat “zij een afkeer heeft van haar echtgenoot en vanaf haar verblijf in België zich van hem wil losmaken en een eigen leven wil starten”* en omdat *“de administratieve procedure tot aanvraag van de visum voor verzoekster het begin van een nieuw leven zonder angst en onmacht [was]”* kan geenszins overtuigen, temeer gezien zij in haar verzoekschrift zelf eveneens beweerde dat zij *“initieel in België aankwam om door te reizen naar een conferentie in Nederland waardoor ze niet op dat moment niet de intentie had om asiel aan te vragen in België”*.

2.3.4. Dat verzoekster in haar eerste verklaring bedoelde *“dat ze de laatste tien jaar gedomicilieerd stond bij haar tante”* en dat ze er heeft gewoond *“tot zij ging samenwonen met haar echtgenoot”* kan haar tegenstrijdige verklaringen niet verzoenen, daar zij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat zij de laatste tien jaar voor haar vertrek op het adres van haar tante woonde (DVZ, p.4) om dan later toe te voegen dat zij het laatste jaar en drie maanden met haar echtgenoot samenwoonde in Tele Garage (DVZ, p.6), terwijl zij op het Commissariaat-generaal dan weer verklaarde dat zij *“de laatste vier à vijf jaar”* in Tele Garage woonde (CGVS, 9 februari 2017, p.5). Bovendien onderneemt verzoekster in haar verzoekschrift geen poging om te verklaren waarom op haar documenten een adres staat dat niet overeenkomt met het beweerde recentste adres met haar echtgenoot in Tele Garage (CGVS, 9 februari 2017, p.13), terwijl de Ethiopische burgerwetgeving uitdrukkelijk stelt dat mensen die met elkaar huwen automatisch dezelfde domicilie delen en identiteitskaarten in Ethiopië om de twee jaar vernieuwd worden, waardoor op haar identiteitskaart, uitgereikt op 19 Hadar 2007 EK (28 november 2014), een domicilie geregistreerd zou moeten zijn die gedeeld is met haar echtgenoot, daar zij beweerdelijk trouwden op 1 Tahsas 2003 EK (10 december 2010). Evenmin kan verzoekster uitleggen waarom zij het adres niet kende van het huis dat zij samen met haar echtgenoot huurde (CGVS, 9 februari 2017, p.6).

2.3.5. Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de voorgelegde kopie van haar huwelijksakte *“bewijst dat er weldegelijk huwelijk is tussen verzoekster en haar echtgenoot”*, wijst de Raad erop dat dit document slechts een fotokopie betreft, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dit door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Bovendien laat verzoekster na enige andere (originele, bewijskrachtige) documenten of foto's voor te leggen die haar huwelijk met T.T. zouden kunnen staven, hoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij nog contact heeft met familie in Ethiopië en deze haar wel andere documenten konden bezorgen. Hoe dan ook dient een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op voorgaande vaststellingen.

2.3.6. De uitleg in het verzoekschrift dat *“de journalist haar verklikt heeft bij de FPE”* en dat *“de FPE hierop actie ondernomen [heeft] en verzoekster gekidnapt en onder druk gezet [heeft] zodat ze zou zwijgen over de corruptie die zich afspeelde binnen de NGO”* betreft slechts een zoveelste versie van de feiten, daar zij eerder enerzijds beweerde dat de journalist haar verklikt heeft bij de autoriteiten, en anderzijds dat de NGO PFE de autoriteiten inschakelde. Hoe dan ook ziet de Raad niet in waarom de FPE de Ethiopische autoriteiten of geheime diensten zou inschakelen om verzoekster te dwingen mee te werken aan hun corruptie. Verder merkt de Raad nog op dat verzoekster onaannemelijk onwetend was over de journalist en haar beweerde ontmoetingen met hem, wat de geloofwaardigheid van haar relaas eveneens ondermijnt.

2.3.7. Dat de Facebookpagina van verzoekster gebruikt werd omwille van *“het gedeelde gebruik met haarzuster M., metwie verzoekster gemeenschappelijke vrienden had”* en die berichten postte *“ten tijde van de ontvoering van verzoekster om haar vrienden op de hoogte te houden van de situatie”* strookt geenszins met de gegevens in het administratief dossier, waaruit blijkt dat op de Facebookpagina van verzoekster tijdens haar beweerde periode van vasthouding (8 juni 2015 en 9 juli 2015) verschillende luchtige berichten werden geplaatst, waaronder foto's van natuurfotografen, inspirerende spreuken en een bericht van *“Ethiopian DJ”*. Dergelijke berichtgeving op haar pagina strookt geenszins met haar bewering toen opgesloten en in isolatie te hebben verbleven, noch met de stelling in het verzoekschrift dat haar zus berichten postte op haar Facebookpagina *“om haar vrienden op de hoogte te houden van de situatie”*.

2.3.8. Dat verzoekster in werkelijkheid geen vrees koestert ten aanzien van Ethiopië, wordt bevestigd door de vaststelling dat zij na haar aankomst in België doorreisde naar Zwitserland om daar onder een valse naam, een valse leeftijd en de Eritrese nationaliteit een asielaanvraag in te dienen. De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters beweringen tijdens haar gehoor, die zij herhaalt in haar verzoekschrift, met name dat zij in België van haar familie hoorde *“dat haar echtgenoot haar zocht en wilde vermoorden vanwege de geschriften in haar dagboek”*, dat ze *“hierdoor ernstige angstgevoelens kreeg”* en dat zij de raad volgde van Somalische vrienden *“om in Zwitserland asiel aan te vragen en haar paspoort bij hen te laten zodat ze geen sporen zou nalaten die naar haar zouden kunnen leiden”*, gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoeksters beweerde huwelijk met T.T., de beweerde vrees voor T.T. hoe dan ook enkel gebaseerd is op ongefundeerde vermoedens en zij verder niets kan vertellen over de Somalische kennissen die haar het advies zouden hebben gegeven en zij zelfs hun namen niet kende, hoewel zij wel haar lot en al haar bezittingen in hun handen legde. Overigens ziet de Raad niet in waarom verzoekster, omwille van angstgevoelens voor haar echtgenoot, bij de Zwitserse asielinstanties naast een valse naam ook een valse nationaliteit opgaf. Immers als iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen dan houdt dit in dat men vertrouwen heeft in de autoriteiten. Hoe dan ook kan niet worden ingezien waarom verzoekster moet liegen wanneer zij in Zwitserland is en dus uit de invloed van haar echtgenoot. Verzoekster wist immers dat zij enkel haar ware herkomst en ware relaas achterhield waaruit dan slechts kan worden afgeleid dat zij zelf meende dat dit geen aanleiding zou geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.3.9. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofdte van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK